RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 104.180 van 1 maart 2002
in de zaak A. 84.436/XIV-7334.

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat M. VAN EERDEWEGH,
kantoor houdende te 1030 BRUSSEL,
Paleizenstraat 154

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Pakistaanse nationaliteit, op 28 mei 1999 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van :
1/ de beschikking van 29 mei 1998 waarbij de gemachtigde bijzitter van de Eerste Nederlandse Kamer van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen beslist zijn beroep als alleenrechtsprekend lid te behandelen en van
2/ de beslissing van 8 maart 1999 van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, Eerste Nederlandse Kamer, waarbij wordt geweigerd hem als vluchteling te erkennen;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN, op grond van artikel 23, van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting teneinde te worden gehoord van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 27 december 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 6 februari 2002;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat Ch. VAN DER HAERT die, loco Advocaat M. VAN EERDEWEGH verschijnt voor de verzoekende partij en van Advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. XXX, van Pakistaanse nationaliteit, komt op 13 augustus 1995 in het Rijk aan en vraagt op 16 augustus 1995 om erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

1.2. Deze aanvraag wordt op 20 april 1998 door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen.

1.3. Verzoeker tekent tegen deze weigeringsbeslissing op 5 mei 1998 hoger beroep aan bij de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen.

1.4. Op 29 mei 1998 beslist de gemachtigde bijzitter van de Eerste Nederlandse Kamer van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen dit beroep “dat kennelijk ongegrond voorkomt”, zelf als alleenrechtsprekend lid te behandelen (eerste bestreden beslissing).

1.5. Het beroep wordt opgeroepen op de zitting van 30 juni 1998.

Op deze zitting wordt verzoeker, bijgestaan door een raadsman, gehoord.

1.6. Met een beslissing van 20 januari 1999 worden de debatten heropend omdat “het administratief dossier na de zitting van 30 juni 1998 werd aangevuld met documenten die van doorslaggevende aard kunnen zijn bij de beoordeling van het beroep; dat het derhalve in het kader van de vrijwaring van de rechten van de verdediging gepast voorkomt de debatten te heropenen”.

1.7. Op de zitting van 12 februari 1999 wordt verzoeker nogmaals, bijgestaan door een raadsman, gehoord.

1.8. Op 8 maart 1999 verklaart de gemachtigde bijzitter van de Eerste Nederlandse Kamer van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen het beroep ontvankelijk maar ongegrond en weigert derhalve verzoeker de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling (tweede bestreden beslissing).

Deze beslissing rust op volgende redengeving :

"Overwegende dat appellant voorhoudt van bij zijn geboorte te behoren tot de Lahoregroep van de ahmadiyyageloofsgemeenschap; dat hij op 23 maart 1995 in Sarghoda pamfletten uitdeelde als propaganda voor zijn geloofsgroep; dat hij ingevolge een verklikking nog dezelfde dag door de politie werd gearresteerd; dat hij gedurende tien dagen verbleef in het politiebureau van Cant en begin april 1995 werd overgebracht naar de hoofdgevangenis van het district Sarghoda; dat hij tijdens zijn detentie werd mishandeld; dat hij op grond van artikel 298c van de strafwet, verbod tot prediking van het ahmadiyyageloof, in staat van beschuldiging werd gesteld; dat zijn advocaat hem op 22 juli 1995 op borgtocht vrij kreeg; dat zijn broer de borgsom van twintigduizend roepies betaalde; dat hij uit angst voor een langdurige gevangenisstraf besloot zijn land te verlaten; dat hij op 13 augustus 1995 aan boord ging van een vliegtuig met bestemming Nederland vanwaar hij nog dezelfde dag naar België doorreisde;
Overwegende dat de door appellant bijgebrachte brief van de Secretaris-generaal van de Anjman Jamat-e-Ahmedia van 26 juli 1995 geen gewag maakt van het feit dat appellant in staat van beschuldiging werd gesteld op grond van artikel 298c van de Pakistaanse strafwet waarbij hij een jarenlange gevangenisstraf riskeerde; dat bovendien uit een rapport van de Belgische ambassade te Islamabad van 5 november 1997 met referte C.21.21 nr. 479 blijkt dat het Lahorehoofdkwartier aan hun leden de opdracht geeft zich zoveel mogelijk koest te houden en geen enkele provocatie uit te lokken; dat deze politiek ervoor zorgt dat er momenteel geen zaken tegen Lahori's aanhangig zijn en vervolgingen tegen deze groep bijna onbestaande; dat bij een echte vervolging tegen een Lahore-ahmadiyya dan ook mag worden verwacht dat in de tussenkomst van voornoemde Secretaris-generaal de grond en de zwaarwichtigheid van deze vervolging, in casu artikel 298c van de strafwet, en appellants detentie zouden worden vermeld; dat voormelde brief enkel melding maakt van "schermutselingen met en doodsbedreigingen van moslims"; dat deze vermelding niet strookt met appellants ter zitting voorgehouden feitenrelaas;
Overwegende dat appellant, die in Pakistan de bijstand genoot van een advocaat, bij zijn verhoor ten gronde op het Commissariaat-generaal van 20 januari 1998 stelt dat de gevangenisstraf in toepassing van artikel 298c minimaal drie jaar en maximaal levenslang bedraagt; dat echter artikel 298c enkel voorziet in een maximale gevangenisstraf van drie jaar en een geldboete;
Overwegende dat appellant geen verklaring heeft hoe hij in het bezit kon worden gesteld van het door hem ter zitting van 30 juni 1998 neergelegde origineel arrestatiebevel van 15 september 1995 dat duidelijk enkel dienstig is voor interne doeleinden; dat appellant daarenboven in zijn verzoekschrift zelf alludeert op de mogelijkheid enkel een kopie te kunnen voorleggen genomen door zijn Pakistaanse advocaat die inzage heeft in zijn strafdossier;
Overwegende dat het door appellant bijgebrachte medisch attest van Dr. D. Honinckx van 25 augustus 1995 geen uitspraak doet over de herkomst van bij appellant vastgestelde littekens;
Overwegende dat, in acht genomen wat voorafgaat, geen geloof kan worden gehecht aan appellants bewering zijn land van herkomst te hebben verlaten uit vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951,".

2. Over de gegrondheid van het beroep.

2.1.1. Overwegende dat het eerste middel uit twee onderdelen bestaat; dat in het eerste onderdeel verzoeker de schending aanvoert van de motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel, doordat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen bij beschikking van 29 mei 1998, betekend op 3 juni 1998, besloot dat zijn beroep "kennelijk ongegrond voorkomt", terwijl zijn verzoekschrift was gemotiveerd en alle argumenten aangehaald door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen erin werden weerlegd en het feit dat hij Ahmadi is daarenboven op zich al voldoende was om het beroep door drie rechters te laten behandelen; dat hij in het tweede onderdeel laat gelden dat de artikelen 57/12 en 57/22 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen werden miskend, doordat de alleenzetelende rechter is overgegaan tot een grondig onderzoek van de zaak nadat hij op 20 januari 1998 had geoordeeld dat de zaak verder moest behandeld worden en de debatten heropend moesten worden daar "het dossier werd aangevuld met documenten die van doorslaggevende aard kunnen zijn bij de beoordeling van het beroep", terwijl de alleenzetelende rechter de zaak moet verwijzen naar een kamer van drie rechters wanneer hij oordeelt dat een grondiger onderzoek nodig is;

2.1.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat de Raad van State slechts mag nagaan of het aannemen van de kennelijke ongegrondheid niet duidelijk onredelijk is, dat de beslissing van 20 januari 1999 niets anders doet dan de debatten heropenen met het oog op de vrijwaring van de rechten van verdediging, dat uit het gebruik van de voorwaardelijke wijs niet volgt dat er daarmee reeds een prima facie oordeel over de mogelijke bewijskracht van de documenten zou zijn geveld;

2.1.3.1. Overwegende dat over het kennelijk ongegrond karakter van verzoekers beroep niet werd beslist in de beschikking van 29 mei 1998, doch wel in de eindbeslissing van 8 maart 1999; dat de beschikking van 29 mei 1998 een beslissing alvorens recht te doen is, welke niet meer dan een voorlopige conclusie op zich van het beroepschrift bevat; dat in deze beslissing niet nader op de aangehaalde verweermiddelen of op de grond van de zaak moest worden ingegaan; dat het eerste onderdeel niet gegrond is;

2.1.3.2. Overwegende dat waar de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen in de tussenbeslissing van 20 januari 1999 gewag maakt van "(nieuwe) documenten die van doorslaggevende aard kunnen zijn bij de beoordeling van het beroep" niet het origineel arrestatiebevel of enig ander door verzoeker voorgelegd stuk wordt bedoeld; dat het origineel arrestatiebevel immers niet na, doch op de zitting van 30 juni 1998 werd aangebracht; dat blijkens de redengeving van de tussenbeslissing van 20 januari 1999 de debatten ter vrijwaring van de rechten van de verdediging werden heropend omwille van de toevoeging aan het dossier van nieuwe documenten, met andere woorden om de na de

zitting van 30 juni 1998 toegezonden stukken alsnog aan het tegensprekelijk debat te onderwerpen; dat het tweede onderdeel niet gegrond is;

2.2.1. Overwegende dat in een tweede middel, afgeleid uit de schending van de motiveringsplicht en van de artikelen 57/12 en 57/22 van voormelde wet van 15 december 1980, verzoeker aanvoert dat de aangehaalde argumenten niet van aard zijn te besluiten dat “geen geloof kon worden gehecht aan appellants bewering zijn land te hebben verlaten uit vrees voor vervolging” en evenmin van aard zijn dat ze de alleenzetelende rechter konden doen beslissen zijn zaak niet te verwijzen naar een kamer met drie rechters; dat hij in een eerste onderdeel betoogt dat het argument geput uit de brief van de Secretaris-generaal van de Labore-ahmadiyya niet van aard is te oordelen dat geen geloof zou kunnen worden gehecht aan zijn beweringen en dat de bij de Belgische ambassade is Islamabad verkregen informatie gelet op het rapport van 1 november 1998 van Amnesty International in vraag kan worden gesteld; dat hij in een tweede onderdeel betoogt dat de vergissing in verband met de straffen gesteld bij overtreding van artikel 289 C niet zo ernstig is en er in ieder geval niet toe kan leiden dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweringen; dat hij in een derde onderdeel betoogt dat de alleenzetelende rechter de authenticiteit van het arrestatiebevel niet heeft onderzocht; dat hij in een vierde onderdeel betoogt dat het argument in verband met het medisch attest niet pertinent is, dat een arts enkel kan vaststellen dat de littekens overeenkomen met hetgeen betrokkene verklaart te hebben meegemaakt;

2.2.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat verzoeker grotendeels een herbeoordeling van de voorgelegde stukken beoogt, dat hij niet aantoont dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen bij haar beoordeling kennelijk onredelijk is geweest;

2.2.3.1. Overwegende dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen erop wijst dat de voorgebrachte brief van 26 juli 1995 van de Secretaris-generaal van de Anjman Jamt-e-Ahmedia “enkel melding maakt van schermutselingen met en doodsbedreigingen van moslims”; (welke) vermelding niet strookt met appellants ter zitting voorgehouden feitenrelaas; dat aan de hand van het rapport van de Belgische ambassade te Islamabad in redelijkheid kon geoordeeld worden dat het feitenrelaas van verzoeker ernstig gecompromitteerd werd door het ontbreken in de brief van 26 juli 1995 van iedere verwijzing naar de grond en de zwaarwichtigheid van de ingeroepen vervolging; dat de brief van 1 november 1998 van Amnesty International - Afdeling Nederland (bijlage 6 bij verzoekschrift) niet handelt over de Lahoregroep en als dusdanig niet het schrijven van de Belgische ambassade tegenspreekt, waar deze op 5 november 1997 stelde “dat er momenteel geen zaken tegen Lahori’s aanhangig zijn en vervolgingen tegen deze oproep bijna onbestaand zijn” (dossier stuk 21);

2.2.3.2. Overwegende dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen haar appreciatiebevoegdheid niet te buiten gaat waar ze oordeelt dat de geloofwaardigheid van verzoekers verhaal mede wordt aangetast door de flagrante overdrijving inzake de straffen bij overtreding van artikel 298 C van de Pakistaanse strafwet terwijl betrokkene nochtans in Pakistan de bijstand van een raadsman genoot;

2.2.3.3. Overwegende dat in het verzoekschrift niet wordt ingegaan op de motieven die in de bestreden beslissing worden opgegeven om de authenticiteit van het voorgebracht arrestatiebevel te verwerpen, met name dat betrokkene geen verklaring heeft hoe hij in het bezit is geraakt van een origineel arrestatiebevel, dat enkel dienstig is voor interne doeleinden, en dat de voorlegging hiervan in tegenspraak is met wat door hemzelf tevoren in de beroepsakte werd gesteld;

2.2.3.4. Overwegende dat waar Dr. HONINCKX attesteert dat "(betrokkene) inderdaad verschillende littekens vertoont" hij het door betrokkene gelegd verband met de slagen die deze beweert te hebben gekregen vanwege de politie niet bijtreedt; dat door bewijswaarde aan het attest van Dr. HONINCKX te ontzeggen omdat "deze geen uitspraak doet over de herkomst van bij appellant vastgestelde littekens" de inhoud van dit stuk niet wordt miskend of verdraaid;

2.2.3.5. Overwegende dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen duidelijk aangeeft omwille van welke vaststellingen geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers relaas en waarom de door hem voorgebrachte stukken niet bij machte zijn de geloofwaardigheid van dit verhaal te herstellen; dat deze motieven door verzoeker niet worden weerlegd; dat de motivering van haar beslissing nergens doet blijken dat omtrent het lot van verzoekers beroep enige twijfel of betwisting mogelijk is; dat de gemachtigde bijzitter zijn beoordelingsbevoegdheid dan ook niet te buiten is gegaan door het beroep van verzoeker als kennelijk ongegrond te verwerpen; dat het tweede middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173, 53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op een maart tweeduizend en twee, door :

de HH.	A. BEIRLAEN,	kamervoorzitter,
	M. MILOJKOWIC,	toegevoegd griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

M. MILOJKOWIC. **A. BEIRLAEN.**